

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **K. K.**, zastoupeného JUDr. Tomášem Hrdličkou, advokátem se sídlem Údolní 53, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy ze dne 26.7.2011, č.j.: JMK 128820/2010, sp. zn. S-JMK/128820/2010/OD/Fö se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.7.2011, č.j. JMK 128820/2010, sp. zn.: S-JMK 128820/2010/OD/Fö bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravně - správních činností ze dne 21.7.2010, č.j. ODSČ-61/B-10 a rozhodnutí uvedeného správního orgánu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21.7.2010 byly námitky žalobce proti záznamům bodů v jeho evidenční kartě řidiče podle ust. § 123 f), odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty jako neodůvodněné a záznamy provedené na

základě uvedených oznámení Policie ČR a oznámení Městské policie Blansko byly potvrzeny.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Včas podanou žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 22.9.2011 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že nesouhlasil se záznamem bodů, které byly provedeny a týkaly se třech případů přestupků sice ze dne 20.1.2007 v Blansku, dne 29.10.2007 v Brně a dne 11.2.2010 v Modřicích. Námitky směřující proti záznamům bodů za uvedené přestupky odůvodnil tak, že dle jeho vědomí a přesvědčení se těchto přestupků dopustil jiný řidič, a to M. T., který se za žalobce vydával. Vůči jmenovanému podal trestní oznámení z podezření na spáchání přečin poškozování cizích práv podle ust. § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákona. Usnesením policejního orgánu Policie ČR, Městského ředitelství policie Brno, Územního odboru vnější služby, obvodního oddělení policie Brno – sever, č.j. KRPB-19903-24/TČ-2010-060212 bylo podezření dle ust. § 159 a) odst. 1 trestního řádu odloženo. Žalobcem podaná stížnost byla usnesením Městského státního zastupitelství ze dne 18.1.2011, sp. zn. 5 ZN 2436/2010-9 zamítnuta jako nedůvodná. Dále mu bylo sděleno policejním orgánem Policií ČR, Městským ředitelstvím policie Brno, Územním odborem SKPV MŘ Brno 7, oddělením obecné kriminality, č.j. KRPB-3392-3/2011-060277, podezření z přečinu křivého obvinění podle ust. § 345 odst. 2 trestního zákona dne 15.2.2011. Tohoto se měl dopustit tím, že vědomě křivě obvinil M. T., z trestného činu poškozování cizích práv, čehož se měl dopustit M. T. tím, že spáchal přestupky v dopravě dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010, ke kterým se mu přiznal a z důvodů již uloženého zákazu řízení se při projednávání těchto přestupků vydával za žalobce. V důsledku popisovaného jednání byly tyto přestupky zapsány do karty řidiče žalobce, který tak dosáhl neoprávněně 12-ti bodů v bodovém hodnocení řidičů. Následně byl Městským státním zastupitelstvím v Brně na žalobce podán návrh na potrestání. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7.6.2011 sp. zn. 2 T 45/2011 bylo rozhodnuto tak, že se žalobce dle ust. § 226 písm. a) trestního zákona zprošťuje návrhu na potrestání pro přečin křivého obvinění podle ust. § 345 odst. 2 trestního zákona, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl žalobce stíhán.

Žalobce má proto za to, že se mu podařilo jednoznačně prokázat, že nejméně ve třech uvedených případech se přestupků nedopustil. Proto mu byly vyznačeny neprávem a nedosáhl tak předepsaných 12-ti bodů v bodovém ohodnocení. Jeho námitky proto měly být vzaty v potaz a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo být zrušeno. Z těchto skutkových a právních důvodů považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Navrhl proto, aby přezkoumávané rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 30.11.2011 vyslovil nesouhlas s obsahem žaloby, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Stěžejní žalobní námitku lze spatřovat v tvrzení žalobce, že se přestupků ze dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010, které byly projednané v blokovém řízení a za které mu byly v registru řidičů provedeny tři záznamy

bodů nedopustil on, nýbrž jiná osoba, která se za něj při projednávání těchto přestupků v blokovém řízení vydávala. Na podporu tohoto svého tvrzení žalobce odkazuje jednak na řízení vedené u Policie ČR, č.j.:KRPB-19903-24/TČ/2010-060212, jehož předmětem bylo oznámení z podezření spáchání přečinu poškozování cizích práv podle ust. § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákona a dále na řízení vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 2 T 45/2011, jehož předmětem byl návrh na potrestání žalobce pro přečin krivého obvinění podle ust. § 345 odst. 2 trestního zákona. Řízení uvedené u Policie ČR pod shora uvedeným číslem jednacím bylo ukončeno vydáním usnesení, kterým bylo podezření ze spáchání přečinu dle ust. § 159 a) odst. 1 trestního řádu odloženo. Řízení vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 2 T 45/2011 bylo ukončeno vydáním rozsudku, kterým byl žalobce dle ust. § 226 písm. a) trestního zákona zproštěn návrhu na potrestání pro přečin krivého obvinění podle ust. § 345 odst. 2 trestního zákona.

Žalovaný je toho názoru, že v řízení o námitkách byl zjištěn relevantní skutkový stav pro vydání rozhodnutí o námitkách. Ke zjištění tohoto stavu byly shromážděny dostatečné podklady, a to včetně kopii pokutových bloků ve věci přestupků spáchaných dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010. Námitkami napadené záznamy bodů do registru řidičů byly dle žalovaného provedeny v souladu s ust. § 123 b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z podkladů, na základě kterých bylo v řízení o námitkách rozhodnuto jednoznačně vyplývá, že účastníkovi řízení byli pravomocně uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Jednáním, za které byly žalobci uloženy sankce, byly přiřazeny počty bodů v souladu s přílohou k zákonu o provozu na pozemních komunikacích.

Žalovaný konstatuje, že v řízení o námitkách dle ust. § 123 f) zákona o provozu na pozemních komunikacích lze předpokládat pouze to, zda body byly zaznamenány v souladu s touto právní úpravou, konkrétně tedy to, zda přiřazené body mají oporu v podkladech uvedených v ust. § 123 b) zákonu o provozu na pozemních komunikacích, zda účastníku řízení byla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin spočívající v jednání zařazeném do bodového hodnocení a správnost přiřazení bodů za jednotlivé přestupky či trestné činy. V řízení o námitkách správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, kterými byly uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Tato řízení byla ukončena vydáním rozhodnutí, která nabyla právní moci. Takto uloženou pokutou je správní orgán provádějící záznam bodů, dokud není příslušným správním orgánem v rámci mimořádných opravných prostředků zrušena či změněna, vázán.

Žalobce v žalobě odkazuje na rozsudek Městského soudu v Brně ze dne 7.6.2011, sp. zn. 2 T 45/2011, jímž byl zproštěn návrhu na potrestání z přečinu krivého obvinění. Vzhledem k tomu, že ve výroku citovaného rozhodnutí soudu není zmínka o tom, že by se žalobce přestupků spáchaných v uvedené dny nedopustil, přičemž ani v řízení o námitkách vedeném u správního orgánu I. stupně pod číslem jednacím ODSČ-61/B-10 a následně u žalovaného pod č.j. S-JMK 128820/2010/OD/Fö nebylo zjištěno, že by některé z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení bylo k tomuto příslušným orgánem zrušeno, bylo o námitkách žalobce proti záznamům bodů v registru řidičů rozhodnuto tak, že byly zamítnuty a provedené záznamy bodů potvrzeny.

S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby Krajský soud v Brně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu a z přezkumného soudního řízení:

Žalobce prostřednictvím právního zástupce podal dne 8.12.2011 repliku k vyjádření žalovaného, v níž vyslovil nesouhlas s obsahem vyjádření odvolacího orgánu. Uvedl, že žalovaný rozhodoval ve věci v době, kdy došlo k výrazné změně skutkových zjištění, sice že proběhly dvě trestní řízení. Zcela jednoznačně byl a je přesvědčen, že k záznamu předmětných přestupků a bodů došlo v důsledku trestného jednání jiné osoby. Tuto osobu jednoznačně určil. V návrhu na potrestání Městského státního zastupitelství ze dne 24.2.2011 č.j. 5 ZK 62/2011-3 je podrobně popsán skutek obsahující i data přestupků. O každém jednotlivém přestupku bylo vedeno dokazování, a to výsledkem policejních orgánů a spisů. Žalobce je toho názoru, že se mu jednoznačně podařilo před soudem prokázat, že to nebyl on, kdo se přestupků dopustil. Vzhledem k tomu, že po vynesení rozsudku ze dne 7.6.2011 č.j. 2 T 45/2011 se vzdaly strany práva odvolání, tedy i státní zástupce, byl ve věci vyhotoven zjednodušený písemný rozsudek, který neobsahuje odůvodnění. Uvedená skutečnost nemůže jít k tíži žalobce, je proto nezbytně nutné nahlédnout do spisu. Nelze přisvědčit závěrům žalovaného, kterými hodnotí výrok trestního rozsudku. Pokud z nových skutečností, které žalobce doložil v odvolacím řízení nebyly vyvozeny žádné změnéné právní závěry, bylo rozhodnutí žalovaného zcela nadbytečné. Žalobce i nadále trval na žalobě.

Obsahem správního spisu byla oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení:

- oznámení Městské policie Blansko ze dne 26.1.2007, č.j. MP-MP 194/2007 za přestupek ze dne 20.1.2007,
- oznámení Policie ČR ze dne 20.8.2007, č.j. MRBM-43696/PŘ-65-2007 o přestupku ze dne 17.8.2007,
- oznámení Policie ČR ze dne 31.10.2007, č.j. MRBM-58653/PŘ-07-2007 o přestupku ze dne 29.10.2007,
- oznámení Policie ČR ze dne 19.3.2009, č.j. KRPB-27866/PŘ-2009-0600VE ze dne 16.3.2009,
- oznámení Policie ČR ze dne 1.2.2010, č.j. KRPB-9946/PŘ-2010-0600VE o přestupku ze dne 29.1.2010
- oznámení Policie ČR ze dne 12.2.2010, č.j. KRPB-15550/PŘ-2010-060307 o přestupku ze dne 11.2.2010.

Dále se ve spise nachází oznámení Magistrátu města Brna ze dne 15.2.2010, č.j. ODSČ-61/B-2010-nem, o dosažení 12-ti bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Oznámení bylo doručeno žalobci dne 17.2.2010. Dne 22.2.2010 podal žalobce námitky. Ve spise je veden výpis z evidenční karty řidiče K. K. ze dne 24.2.2010 s uvedením šesti popisovaných přestupků. Výpis z bodového hodnocení řidiče potvrdil dosažení 12-ti bodů. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 21.7.2010, č.j. ODSČ-61/B-10 byly námitky žalobce proti záznamům bodů podle ust. § 123 f) odst. 3 zákona o silničním provozu zamítnuty jako

neodůvodněné a provedený záznam bodů byl potvrzen. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 26.7.2011 č.j. JMK 128820/2010, sp. zn. S-JMK 128820/2010/OD/Fö bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto a rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravně správních činností ze dne 21.7.2010, č.j. ODSČ-61/B-10 bylo potvrzeno.

Krajský soud v Brně si dále vyžádal trestní spis Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 45/2011 obsahující návrh na potrestání podaným Městským státním zastupitelstvím v Brně dne 1.3.2011 na K. K., že dne 29.7.2010 lživě obvinil M. T. z přečinu poškození cizích práv podle ust. § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníka, kterého se měl dle jeho tvrzení M. T. dopustit tím, že poté co spáchal dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010 přestupky v dopravě, ke kterým se mu i přiznal se z důvodů již uloženého zákazu řízení motorových vozidel vydával ve správním řízení při projednávání těchto přestupků za jeho osobu, v důsledku čehož byly tyto přestupky zapsány do karty řidiče podezřelého, který tak neoprávněně dosáhl 12-ti bodů v bodovém ohodnocení řidičů, čímž pozbyl řidičské oprávnění a došlo tak k vážné újmě na jeho právech, přičemž na základě takto oznámené trestné činnosti s plným vědomým podezřelého, že může dojít k trestnímu stíhání M. T., byly policejním orgánem zahájeny dne 6.6.2010 pod sp. zn. KRPB-19903/TČ-2010-060212 úkony trestního řízení proti M. T. pro shora uvedený přečin, kdy však po provedeném šetření byla věc usnesením policejního orgánu Policií ČR, Městským ředitelstvím policie Brno, Územním odborem vnější služby, obvodním oddělením policie Brno – sever ze dne 15.11.2010, které nabylo právní moci dne 18.1.2011 odložena podle ust. § 159 a) odst. 1 trestního řádu, neboť se toto lživé obvinění neprokázalo. Naopak bylo zjištěno, že dotčené přestupky spáchal K. K., tedy jiného lživě obvinil z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání, čímž spáchal přečin křivé obvinění podle ust. § 345 odst. 2 trestního zákoníku. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7.6.2011, č.j. 2 T 45/2011-98 byl obžalovaný K. K. zproštěn návrhu na potrestání pro popisovaný skutek, v němž byl spatřován přečin křivého obvinění, neboť se toto lživé obvinění neprokázalo. Rozsudek nabyt právní moci dne 7.6.2011.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek rozhodl soud ve věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně předně musel vyřešit klíčovou otázku, jež spočívá v posouzení právního charakteru aktu, spočívajícího v uložení blokové pokuty. V této souvislosti lze odkázat na závěr judikatury NSS, viz. např. rozsudek ze dne 29.12.2004, č.j. 6 As 49/2003-46, www.nssoud.cz, z něhož vyplývá: „správní řád samotný ani zákon o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů) definici správního rozhodnutí nepodává. Ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. považuje za rozhodnutí úkon správního orgánu, jím se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti těch, kdo tvrdí, že takovým úkonem byly zkráceni na svých právech (tedy obecně fyzických a právnických osob vůči nimž takový úkon správního orgánu směřoval). Teorie správního práva přitom s takto podanou definicí koresponduje; za správní rozhodnutí je z pravidla považován akt vydaný správním orgánem s cílem autoritativně stvrdit nebo zasáhnout do právních vztahů nebo postavení účastníků řízení. Blokové řízení, které je v zákoně o přestupcích upraveno v ust. § 84 až 86, je specifickým druhem řízení o přestupcích. V takovém blokovém řízení lze přestupek projednat uložení pokuty, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit (§ 84 odst. 1 zákona o přestupcích). Přestupek lze projednat v blokovém řízení tehdy, jsou-li splněny předpoklady uvedené v ust. § 84 odst. 1 a 4 zákona o přestupcích, přitom platí, že výsledkem blokového řízení je uložení pokuty pachateli přestupku a že pachateli přestupku se vydá blok na pokutu na místě nezaplacenou, nemůže-li pokutu zaplatit na místě. Uložení pokuty v blokovém řízení je řízení o přestupku skončeno a proti uložení pokuty v blokovém řízení se nelze odvolat. Uložení pokuty v blokovém řízení představuje akt vydaný příslušným správním orgánem s cílem autoritativně zasáhnout do právních vztahů osoby obviněné z přestupku jako účastníka řízení o přestupku. Jde tedy o rozhodnutí mající podobu individuálního správního aktu. Jsou tak splněny podmínky podávané z § 65 odst. 1 s.ř.s., tj. jde o úkon správního orgánu, jímž se osobě, která se přestupku dopustila zakládá povinnost zaplatit pokutu. Materiální sféra žalobce tedy byla takovým úkonem zřetelně zasažena a takový úkon si tedy obecně vyžaduje nutnost přezkumu ve správním soudnictví, neboť supsumci pod žádnou z legálních výjimek přezkoumatelnosti tu dovodit nelze. Při posuzování této právní otázky nelze vycházet toliko z formálních náležitostí správních rozhodnutí vyplývajících z § 68 správního řádu, neboť rozhodnutí vydané v blokovém řízení, jež je formálně vydáno vystavením bloku, jsou-li proto splněny podmínky, musí obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v § 85 odst. 4 zákona o přestupcích a dále údaje vyplývající z použití bloku k ukládání pokud vydaného podle § 85 odst. 1 tohoto zákona“.

Základní podmínkou pro zrušení správního rozhodnutí v přezkumném řízení je v každém případě rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právním předpisem, tedy jeho nezákonnost (viz. § 97 odst. 3 správního řádu). Tato podmínka v daném případě nebyla splněna, neboť bloková pokuta byla žalobci uložena zcela v souladu se zákonem. Jak již konstatoval Krajský soud v Brně s odkazem na citované rozhodnutí NSS, dále i rozhodnutí ze dne 29.12.2004, www.nssoud.cz, „pro projednání přestupku v blokovém řízení musí být v souladu s § 84 odst. 1 zákona o přestupcích splněny kumulativně tři podmínky: 1) přestupek je spolehlivě zjištěn, 2) nepostačuje domluva, 3) obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by probíhalo v „běžném“ správním řízení, zahájení takového správního řízení o přestupku je tedy fakticky v dispozici té osoby, již se měla přestupku dopustit, byť je zahajováno správním

orgánem, neboť právě této osobě je dáno na výběr, zda využije svého práva na to, aby spáchání přestupku bylo správním orgánem prokazováno a aby bylo řádně prováděno skutkové i právní hodnocení jejího jednání. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je tu tedy dána tím, že osoba, jež se měla přestupku dopustit, buď považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány jak otázky skutkové, tak otázky právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána, nebo přestupek nemá za prokázaný a nesouhlasí tedy se zaplacením pokuty, přičemž využívá svého práva, jež ji nelze odeprít, na zahájení správního řízení o přestupku“.

Dle § 123 f) odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Dle § 123 f) odst. 2 cit. zákona, shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10-ti pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče.

Dle § 123 f) odst. 3 cit. zákona shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.

Dle § 123 f) odst. 4 citovaného zákona, podá-li řidič námitky proti provedení záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, běh lhůt stanovených v § 123 c) odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odst. § 3 nabude právní moci.

Z judikatury správních soudů ke shora označeným ustanovením jednoznačně vyplývá (k tomu srov. zejména rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 24.6.2009, č.j. 52 Ca 10/2009-78, či rozsudek téhož soudu ze dne 3.3.2010, č.j. 52Ca 39/2009-5), že správní orgán ve správním řízení, v němž bylo žalované rozhodnutí vydáno, zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudů ve smyslu § 123 b) odst. a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženému bodovému hodnocení jednání.

Stěžejním bodem žaloby je námitka žalobce, že se přestupků ze dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010, který byly projednané v blokovém řízení a za kterého mu byly v registru řidičů provedeny tři záznamy bodů ve výši dle přílohy k zákonu č. 361/2000 Sb.,

v platném znění, nedopustil on, nýbrž jiná osoba, která se za něj při projednávání těchto přestupků v blokovém řízení vydávala.

Je třeba striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12-ti bodů, protože tato řízení mají zcela rozdílný předmět. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku (zavinění atd.). V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodu v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků proti těmto rozhodnutím jsou-li zákonem připuštěny.

V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů tak bude typicky možno uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Oproti tomu v řízení o přestupku, resp. event. podaných opravných prostředcích proti rozhodnutí o přestupku lze například namítat, že přestupek nespáchal obviněný z přestupku, že v řízení o přestupku byl nedostatečně zjištěn skutkový stav nebo že jednání obviněného vůbec není přestupkem. Námitky žalobce, které uplatňoval ve všech fázích řízení o záznamu bodů v registru řidičů přitom z hlediska svého obsahu odpovídaly námitkám, které se týkaly předmětu řízení o přestupku a mohly být úspěšné pouze ve fázi projednávání předmětného přestupku. Nemožnost posuzovat v řízení o provedení záznamu do registru řidičů okolnosti týkající se samotného spáchání přestupku je zřejmá též z ustanovení § 123 b) odst. 2 zákona o silničním provozu („... *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek...*“). Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (po souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné), přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán má tedy k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout.

V tomto směru lze odkázat i na současnou existující judikaturu správních soudů. Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice ve svém rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52Ca 10/2009-78 vyjádřil právní názor, podle kterého „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123 f) zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123 b) odst. 1, 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu o silničním provozu obsaženém v bodovém hodnocení jednání. Správní orgán v tomto řízení však zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci,*

na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akt je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)“.

Optikou těchto názorů nahlíží soud i na souzenou věc. Žalobcem vznesené námitky proti správním rozhodnutím vydaným v této věci nejsou proto relevantní a žalobce je mohl úspěšně uplatnit pouze v řízení o přestupku (viz. srov. rozsudkem NSS ze dne 6.8.2009 č.j. 9 As 96/2008-44, www.nssoud.cz).

Úkolem krajského soudu ve věci nyní projednávané bylo přezkoumat, zda správní orgány v řízení o námitkách podaných proti sdělení dosaženého počtu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho v zásahu do veřejného subjektivního práva žalobce.

Z připojeného spisu Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 45/2011 bylo zjištěno, že v rámci trestního řízení byla řešena otázka spáchání přečinu křivého obvinění účastníkem řízení K. K., který měl lživě obvinít M. T. z přečinu poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že poté, co spáchal dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010 přestupky v dopravě, se z důvodu již uloženého zákazu činnosti vydával ve správním řízení při projednávání těchto přestupků za jeho osobu, v důsledku čehož byly tyto přestupky zapsány do karty řidiče K. K. Provedeným šetřením však nebyla vina M. T. ze spáchání přečinu poškození cizích práv prokázána. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 7.6.2011 byl i žalobce zproštěn návrhu na potrestání pro skutek, v němž měl být spatřován přečin křivého obvinění podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku, neboť toto lživé obvinění prokázáno nebylo. Byť připojený spisový materiál se vztahuje ke skutkovým zjištěním, které vyšly najevo až v průběhu odvolacího řízení nelze jinak než konstatovat, že z provedeného důkazního řízení, které bylo vedeno k návrhu na potrestání žalobce pro podezření ze spáchání přečinu podle § 345 odst. 2 trestního zákoníku vyplývá, že ačkoliv dle tvrzení žalobce se mu měl přiznat M. T., že spáchal přestupky dne 20.1.2007, 29.10.2007 a 11.2.2010 a vydával se ve správním řízení pro projednávání těchto přestupků za jeho osobu, nebylo toto tvrzení prokázáno. Soud proto této argumentaci žalobce nepřisvědčil.

Z uvedeného plyne, že přezkoumávané správní rozhodnutí žalovaného poskytuje dostatečnou oporu pro právní závěr, že netrpí vadou chybného posouzení právní otázky. Soud k právnímu posouzení věci uzavírá, že žaloba je nedůvodná a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jí zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, proto soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová